

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • XII. évfolyam, 2. szám • 2018. október

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

Rendkívüli missziós hónap

A keresztség tesz minket misszionáriussá

Interjú Szocska A. Ábel megyéspüspökkel

A Janvikas Társaság története
Váci Egyházmegyei missziós találkozó
Fiatalok csíksomlyói zarándoklata
Missziós gyermektábor Nyíregyházán

♦ ÁZSIA/AFGANISZTÁN – A csendes evangelizáció 50 éve.

„Ha az ember misszióban van egy olyan országban, mint Afganisztán, nem lehet hagyományos módon evangelizálni. Az egyetlen lehetőség, hogy jó példát adva az evangéliumot kell megélni, ahogyan a Szentírásban áll” – mondta Mariam nővér, a Jézus Kistestvérei Női Szerzetes Közösség tagja, aki majdnem 50 évet töltött Afganisztánban. A szerzetesközösség 1954-ben ment Kabulba. Ápolónőként dolgoztak a fővárosi állami kórházban. Az afgán nép vendégszerető, a háború legnehezebb időszakában ottani barátai még kockázatot is vállaltak, hogy segíthessenek. A tálib megszállás után a kórházban burkát viselve dolgoztak tovább, hogy észrevétlenek maradjanak. „Néha nagyon féltem, ha mellettem repült el egy golyó – de Isten nem hagyott el soha” – vallja Mariam nővér. Afganisztán 99%-ban muzulmán ország, csak egy plébániája van a kabuli olasz követségen belül. A fővárosban a keresztény „Kabuli gyermekekért” szervezet és Kalkuttai Teréz Anya Nővérei működnek. A jezsuiták menekültszolgálat és más keresztény szervezetek bonyolítanak le még segélyprogramokat. (Agenzia Fides)

laltak, hogy segíthessenek. A tálib megszállás után a kórházban burkát viselve dolgoztak tovább, hogy észrevétlenek maradjanak. „Néha nagyon féltem, ha mellettem repült el egy golyó – de Isten nem hagyott el soha” – vallja Mariam nővér. Afganisztán 99%-ban muzulmán ország, csak egy plébániája van a kabuli olasz követségen belül. A fővárosban a keresztény „Kabuli gyermekekért” szervezet és Kalkuttai Teréz Anya Nővérei működnek. A jezsuiták menekültszolgálat és más keresztény szervezetek bonyolítanak le még segélyprogramokat. (Agenzia Fides)

♦ AMERIKA/KOLUMBIA – egyházi továbbképzés az interkulturális párbeszéd jegyében.

A Putumayo folyó medencéjében levő bennszülött közösségekből mintegy hatvan csoportvezető és 36 misszionárius gyűlt össze Puerto Leguízamo-ban, a kolumbiai Amazonas területén. A továbbképzést félévente rendezik, célja az interkulturális párbeszéd élénkítése a hármasszón. A csoportvezetők kicserélik tapasztalataikat a hit fejlődéséről a bennszülött közösségek életében. Fernando Flórez atya, perui misszionárius elmondta, hogy a résztvevők célja továbbgondolni a családot, a közösséget és a vezetői képesség témákat is, és beszélt az Amazonas-vidéket érintő, hamarosan megrendezésre kerülő zsinat céljairól.

Joaquín Pinzón érsek aláhúzta a csoportvezetők és misszionáriusok együttműködésének fontosságát a bennszülött vezetők kiképzésében. (Agenzia Fides)

♦ EURÓPA/OLASZORSZÁG – a missziós párbeszéd művésze.

„A missziós párbeszéd művésze” – így lehetne Augusto Luca atyát, a xaveriánus szerzetest a megfelelő módon emlegetni. Luca atya vezetésével született meg a missziós kommunikáció fontos eszköze, a ma is létező „Xaveriánus misszionáriusok” című havilap, amely szorosan kapcsolódik a CEM mozgalomhoz (Missziós Nevelés Központja). A CEM abból a kísérletből ered, hogy a xaveriánus rend alapítójának, Boldog Guido Maria Confortinak az eszményét alkalmazza: „a világot egyetlen családdá alakítani”. Luca atyának nem kis szerepe volt a Mons. Conforti által alapított „Hit és civilizáció” c. folyóirat irányításában. Miután négy kontinensen felkereste Boldog Conforti misszionáriusainak telepeit, visszatérve Olaszországba, kinevezték a „Xaveriánus Missziók prefektusának”. Számos könyvet, publikációt és cikket írt, több boldoggá avatásnak a posztulátora volt, közöttük a xaveriánusok alapítójának – akit személyesen is ismert – perében is. Élete végén a xaveriánusok anyaházában Pármában gyóntatóként és lelkipályaként működött. (Agenzia Fides)

Tartalom

Hírek a világmisszió életéből	2
Sebastian atya íróasztala	3
Rendkívüli missziós hónap	4
„Nagy titok ez...” (Ef 5,32)	5
Szocska A. Ábel a Nyíregyházi Egyházmegye új megyéspüspöke	6
A Janvikas Társaság története és tevékenysége az SVD közép-indiai tartományában	8
Váci Egyházmegyei missziós találkozó Fóton	11
Országos missziós gyermektábor Nyíregyházán	12
Fiatalkok csíksomlyói zárandoklata	14
Példát kaptunk szeretetből, hűségéből és hálából	16
Jézus nevében hatalom rejlik	17
A keresztség tesz minket misszionáriussá	18
Rejtvény	19
Missziós vasárnap	20

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek
Főszerkesztő, felelős kiadó:
P. Benvin Sebastian Madassery SVD, a PMM igazgatója
Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei

Pápai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
Tel./fax: 06-1-226-4610
e-mail: pmmmisszio@gmail.com
http://papaimisszio.hu

Nyomtatás: D-Plus Kft.,
Felelős vezető: Németh László ügyvezető
Budapest III. Csillaghegyi út 19-21.

Világosságban élni

A következő mondatok keltették fel a figyelmemet:

Mielőtt imádkozom – hiszek-e?
Mielőtt beszélek – hallgatok-e?
Mielőtt elköltöm – megszerzem-e?
Mielőtt írok – gondolkozom-e?
Mielőtt feladom – küzdök-e?
Mielőtt meghalok – élek-e?

Aki világosságban él, az hisz, meghallgat, megszerzi, gondolkodik, küzd és él. Az igazi világosság nem kint van, hanem bent. Ez olyan, mint a tűz láng-

ja, csak fölfelé terjed és sohasem lefelé. Ha egy gyertyát meggyújtunk, és lefelé tartjuk, a láng fölfelé megy. A vizet is fölfelé párologtatja el a tűz.

A Szentlélek tüze éljen elevenen bennünk és készítse a szívünket az Egyház egyetlen küldetésére, a misszióra.

P. Benvin Sebastian Madassery svd
a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

♦ **ÓCEÁNIA/AUSZTRÁLIA – figyelni a myanmari fiatalokra és az oktatásra: ez a Katolikus Misszió kötelessége.**

„Az ausztrál katolikus fiatalok tavalyi sydney-i fesztiváljának nagy sikere után az előttünk álló kihívás az, hogy segítsük a fiatalokat Krisztus missziós tanítványaiává válni” – fűzte hozzá don Brian Lucas, az ausztrál Pápai Missziós Művek nemzeti igazgatója Ferenc pápa Világmisszió Ünnepeire küldött üzenetéhez. Hangsúlyozta, hogy a fiataloknak nagyon fontos szerepe van az evangelizációban. Az ausztrál PMM most figyelmét különösen Myanmar-ra irányítja: együttműködési programjuk az ottani katolikus közösséggel kifejezetten a fiatalok oktatását célozza. Tíz éve Charles Bo bíboros, Rangun érseke, tanárképző intézetet alapított, hogy segítse az egész országban az alternatív oktatás megvalósítását. A Pápai Missziós Művek segíti a myanmari egyházat, hogy iskoláiban jól képzett tanáraik legyenek, támogatja iskolák építését, hogy a Myanmar legtávolabbi részén lakó gyermekek is minőségi oktatásban részesüljenek. (Agenzia Fides)

♦ **AFRIKA/TOGO – Az „irgalmasság faluja”.**

A dapaongi egyházmegyében Bombouaka városában a „Szent Orione Lajos Központ” 50 éves fennállását ünnepelte. Különböző szolgáltatásokat nyújt rokkantak és a lakosság számára: ortopédia, rehabilitáció, pszichológia, lo-

gopédia, műtőblokk, radiológia és laboratórium. „Az után, ami fél évszázad alatt kialakult Bombouaka-ban – magyarázza Alain Kini atya, az orione-i központ igazgatója –, úgy nevezhetnénk, hogy az 'irgalmasság faluja'. Kezdetben diákokthoz volt mozgássérült fiatalok részére, hogy tudjanak iskolába járni. Hamarosan azonban szükség lett arra, hogy megnyissuk a kapukat más fogyatékos gyermekek, sőt a lakosság számára is. A Szent Orione Lajos Központ szolgáltatásai megsokszorozódtak az évek során. A Központ – zárja szavait Kini atya – mindig kimutatta szeretetét nem csak gyermekei iránt, hanem az egész togo-i nép iránt is, és más országok iránt is, humanitárius cselekedetein keresztül.” (Agenzia Fides)

♦ **ÁZSIA/INDIA – katolikus pap mond beszédet keralai mecsetben**

A dél-indiai Kerala államban történelmének legszörnyűbb árvize pusztított augusztusban. Közel egymillió embernek kellett elmenekülni a mindent elöntő ár elől és a földcsuszamlások miatt. A többségében keresztény lakosság ekkor megtapasztalhatta muzulmán testvéreik szolidaritását: nagy mennyiségű ivóvizet, élelmiszert és ruhaneműt vittek ajándékba az egyik katolikus templomba szorult 580 menekültnek. Fiatalok gyógszerről gondoskodtak. Joseph Puthussery atya a vechoori mecsetben kivételes lehetőséget kapott, hogy keresztény létéről beszéljen a mecsetben. Hívei nevében köszönetet mondott az önzetlen humanitárius segítségért. Puthussery atya Ferenc pápát idézte: „Hidakat építsetek, ne falakat” – hangsúlyozva a vallásközi párbeszéd folytatásának szükségességét a békés egymás mellett élés érdekében. (Agenzia Fides)

Missziós tevékenységeinkről bővebben <http://papaimisszio.hu/hu/projects> címen lehet olvasni.

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is. Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>

• pmmmisszio@gmail.com

• Pápai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
• Tel.: (06-1)-226-4610

Rendkívüli missziós hónap

Mindnyájunk számára nagy öröm, hogy Ferenc pápa 2019 októberét rendkívüli missziós hónapnak hirdette ki. Mit jelent ez?

A Szentatya elfogadta a Pápai Missziós Művek igazgatói közgyűlésének a missziós hónapra tett javaslatát. A mindenkorra érvényes missziós küldetésünk tudata az utolsó időkben kissé lankadt Egyházunkban. Krisztus iránti szeretetünk azonban még inkább sürget minket, hogy megújult erővel teljesítsük az Ő szeretetteljes parancsát: az Örömhírt vigyük el a Föld végső határáig.

Még egy oka van a rendkívüli missziós hónap kihirdetésének. XV. Benedek pápa Maximum illud című apostoli levelének, amelyet 1919. november 19-én adott ki, 100. évfordulóját ünnepeljük. Az első világháború után kiadott rendkívüli apostoli levélben az Egyház fontos küldetésére helyezte a hangsúlyt. A világháborút értelmetlen vérfürdőnek nevező XV. Benedek pápa nagyon fontosnak tartotta a bennszülött papok és szerzetesek képzését. A célja a rendkívüli missziós hónapnak, hogy az egyes országok katolikus közösségei figyelmét újból felhívja a bennszülött papok képzésének szükségességére; hogy használjuk fel kellő komolysággal az időt, mert az 'aratni való sok, de a munkás kevés'; hogy tudatosan felelevenítsük magunkban: küldetésben vagyunk, akár imával, akár anyagi hozzájárulással segítjük az egyetemes Egyházat.

A PMM igazgatóinak közgyűlése az alábbi programot dolgozta ki erre a hónapra:

2019. október 1-jén Lisieux-i Szent Terézre, a missziók védőszentjére emlékezünk. Ezzel kezdődik a rendkívüli missziós hónap. A világ minden egyházmegyéjében ajánlott, hogy az első vasárnapi liturgiát úgy ünnepeljük, hogy a hívek szívét a missziós lelkültre buzdítsuk, és a hét folyamán rövid gondolatokkal szemléljük az Isten ígétjét és az Eucharisztia fontosságát életünkben.

A második vasárnapon minden országban megemlékezünk az ország szentjeiről, akik odaadó missziós életet éltek, és azokról, akik elmentek misszionáriusként szolgálni más népeket. Az ő életük nagy erőt és bátorságot ad a lokális és az egyetemes Egyháznak. A hét folyamán az ő életüket elevenítjük fel a liturgiában.

A harmadik vasárnapon arra koncentrálunk, hogy az Egyház küldetése érvényes minden korra és minden néphez szól. Mivel ez a Világmisszió ünnepe, külön hangsúlyt kap a homlíában,

hogy mindnyájan misszionáriusok vagyunk. Ezen a napon a Szent Péter bazilikában Ferenc pápával együtt ünnepeljük az Eucharisziát és imádkozunk az Egyház küldetéséért. A hét folyamán saját hivatásunkról elmélkedünk a magunk helyén.

A negyedik vasárnapon arra hívjuk fel a szentmisében a hívek figyelmét, hogy felelősek vagyunk a kis egyházakért és a fiatal egyházakért. Támogassuk őket imával és anyagi hozzájárulással, mert a világon bárhol is élünk, mindnyájan testvérek vagyunk Krisztusban. A hét folyamán azon elmélkedünk, hogyan tudjuk segíteni a fiatal egyházakat. A rendkívüli missziós hónap október 31-én fejeződik be az esti dicsérettel, amelyet Ferenc pápa a Santa Maria Maggiore templomban tart.

P. Benvin Sebastian Madassery svd

„Nagy titok ez...” (Ef 5,32)

Mostanában szinte naponta gondolok a titokra, melyet emberi ész fel nem foghat; a száguldó tudományos kutatás meg sem közelítheti – mégis minden ember teljes valójában átéli, részese, mégsem ragadhatja meg.

A titok nyitja az Úrnál rejlik. Egyszer majd mindenki előtt fellebben a fátyol – addig azonban a hitbe kell erősen megkapaszkodni; a hitbe, amit akkor kaphatunk meg, ha kérjük – senkitől sem lesz megtagadva; a hitbe, amely láthatatlan összeköttetés az Ég és a Föld között. Mi ez a megfeythetetlen titok, amely félelemmel, vagy erős belső megnyugvással, lelki békével képes eltölteni bennünket?

A kapcsolatok a véges és a végtelen között! Az ember létbehívásakor emberileg felfoghatatlan dolog történik: sajátos kapcsolat jön létre a lelke és a teste között. De honnan jön a lélek, és miként történik mindez? Nagy titok ez, felettébb nagy titok. Csak a fenséges eredmény látható: ember érkezett a Földre. Egy ideig együtt is maradnak, majd a lélek elszáll, itt hagyva útítársát.

Csak egyszer, egyetlen esetben történt kivétel. Az idők teljességében nemcsak ember, hanem Istenember született – Jézus Krisztus, az élő Isten Fia, de egészen emberi külsőségek között. Isten Lelke közvetlen kapcsolatba lépett az emberi testtel. „Egyszer, csak egy ízben vált Ő, az örökké áldott Háromság Második Személye, harminchárom évre leereszkedve, látható lénnyé, mikor kimondhatatlan kegyelemből Szűz Máriától e látható világra született.... Homályban jött, sötét éjjel született egy barlangban, nem a jeruzsálemi

templomban jött a világra, ... a nyirkos földre feküdt, a hűvös éjszakában, fényként világítva a sötét helyen... Eljött, és visszahúzódott a fátyol mögé. Mégis 'mindenkor él'. Az Isten Országá köztünk van!” (J. H. Newman bíboros - Breviárium)

Majd meghalt, eltemették, mint minden földi halandót – de harmadnapra feltámadt, mint eddig senki emberfia – barátai tanúsították, akiknek megjelent. Hitünk sarkalatos pontja ez. Szent Pál így ír: „Ha Krisztus nem támadt fel,

semmit sem ér a hitetek...” (Kor 15, 17). Majd rövid idő után testestül-lelkestül az Atyához ment, és odavár minket is. Vigasztal: „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra?” (Jn 14,2)

Látszólag nem maradt az Úr után semmi. Csak látszólag. „Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok”. (Jn14,18) – mondta újból a vigasztaló szavakat, és megvalósult a legnagyobb titok: hitünk szent titka. Az Oltáriszentségben itt maradt velünk, a Föld milliányi pontján, a pap által átválogtatott kenyér és bor színe alatt. A parányi földi anyagon keresztül az Úr, a Végtelen, a legszorosabb személyes biológiai kapcsolatba vágyik lépni az emberrel, a teremtménnyel! Az Eucharisziát magunkhoz véve, az isteni belénk épül. Új és felfoghatatlanul bensőséges kapcsolat jön létre: a végtelen és a véges eggyé válik.

Ilyen, Istennel találkozott, összekapcsolódó és hordozó emberekké kellene válnunk mindennapjainkban!

Dombai Mária

Szocska A. Ábel a Nyíregyházi Egyházmegye új megyéspüspöke

Beszélgetés a megyéspüspök atyával a missziós gyermekek nyíregyházi táborában.

– Nagyon szépen köszönöm, Püspök atya, hogy erre az interjúra időt szánt. Mondana nekünk valamit arról, mikor érezte meg, hogy Isten szolgálatába kell állnia?

– Nem mindig akartam szerzetes lenni, Isten szolgálatába állni. Fiatalként egészen másként gondoltam. Huszonegy-két évesen az evangélium olvasása után ébredtem rá arra, hogy talán az Úristen engem is hív, és az evangélium sorai által megszólítva éreztem magam. Két évre rá kolostorba vonultam és szerzetesként próbáltam élni az életemet.

– A szülei mit szoltak?

– Szüleim akkor már nem éltek, de úgy gondolom, hogy ők imádkoztak is azért, hogy én ezen az úton járhaszak. A szüleim testvérei azonban nagyon nem örültek ennek, bár keresztény emberek, vallásukat is gyakorolják, de számukra sok volt, hogy valaki a szerzetesi hivatást választja.

– Milyen érzés töltötte el, amikor megtudta, hogy a Szentatya nyíregyházi megyéspüspökké nevezte ki? A korábbihoz képest ez egy másik hivatás, ugye?

– Ezt így nehéz megfogalmazni. Ez egy folyamat volt, ami azt hiszem, a Jóistennek a szeretetéből fakadóan már nagyon régen elkezdődött. Amikor meghallottam az Ő hívó szavát, éreztem, hogy napról napra terelte az életemet, és ebben is azt látom, hogy erre felé terelte. Nekem tulajdonképpen csak annyi volt a dolgom, hogy az Ő hívására igent mondjak. Nem mindig olyan könnyű kimondani, amit a Miatyánkban is oly sokszor imádkozunk, hogy „legyen meg a Te akaratod”. Nagyon sokszor az ember a saját maga elképzeléseit, elgondolásait, álmait, vágyait szeretné megvalósítani.

Volt ennek egy rövid előzménye: három évig kormányzóként működhettem, és a Jóisten megtanított ráhagyatkozni az Ő gondviselésére, hogy minden nehézség és megpróbáltatás mögött ott van, segít. Nekünk is meg kell tennünk, ami tőlünk telik. Éreztem és érzem az Ő jelenlétét, ez megnyugvással és örömmel tölt el. Így próbálom – így próbáltam – elfogadni a kinevezést akkor is, amikor a Szentatya megszólított.

– Van-e valami különbség, hogy korábban kormányzóként szolgált, és hogy most már megyéspüspök? Hogy tekintenek az emberek, papok, laikusok Önre, akik eddig ismerték? Most is Ábel atyának szólítják?

– Nagyon érdekes, amikor kormányzónak kineveztek, akkor félttem, hogyan fognak elfogadni mint kormányzót. Az csak részleges feladattal jár, nem a teljes püspöki tisztséget viseli az ember. A püspöki karnak a tagja lehettem, a püspök atyák is szeretettel befogadtak. Nagy öröm volt számomra, hogy az egyházmegye papsága is nagy szeretettel, mint paptestvéruket fogadtak, és nem tudtam olyat kérni, amiben ne segítettek volna. Szeretnék püspökként is megmaradni ilyennek. A gyakorlati oldala annyiban változott, hogy hálát adva a Jóistennek, elkezdődtek a pap- és diakónusszentelések, és ez plusz örömmel tölti el szívemet, hogy ebben a kegyelemben részesülhettem. Szeretném a paptestvéreknek és a híveknek azt a bizalmát, amit kormányzóként megtapasztaltam, továbbra is megőrizni, megszolgálni és ezért dolgozni.

– Térjünk rá most a missziós feladatunkra. Hogy látja Püspök atya, mennyire fontos a gyermekek missziós nevelése a papok, püspökök, egyáltalán az egyházmegye, az Egyház tagjai számára?

– Úgy gondolom, hogy ez az egyik legfontosabb feladatunk. Hiszen gyermekkorban tudjuk beléjük táplálni azokat az evangéliumi igéket, amelyek majd, bízunk benne, hogy az életük folyamán életté válnak. Azt mondanám, hogy a missziós lelkület erősítése egészen más, mint egy iskolai hittanóra. Hittanórán kötelezettségeik vannak a gyermekeknek. Azonban, akár egy missziós tábor, vagy bármilyen más alkalom, ahol Krisztus szolgálatára hívjuk és neveljük a gyermekeket, mindenféleképpen másként csapódik le az ő kis szívükben, az életükben. Teljesen elcsodálkoztam az igeliturgiában és most itt este, hogy milyen lelkesedéssel, milyen örömmel, és ahogy hallottam, milyen fegyelemmel élték meg ezt a gyermekek. Az én életemben is nagyon sok gyermekkori jó élmény van, ami elindítja az emberben azt a fajta keresztény lelkületet, munkát, ami megalapozza a jövőt, amire lehet építkezni, még hogyha a gyermekek időnként nagy kitérőket is tesznek az élet útján. Lehet, hogy nem lesz mindenből pap vagy szerzetes, de hogy nem marad nyom nélkül az életükben,

az biztos. Azt már a tudomány is igazolta, hogy mindaz, ami a gyermekekkel történik, az egy életre kihat rájuk, és a keresztyén neveltetés, a missziós munka is biztos, hogy egy életre szóló hatást gyakorol a gyermekekre.

– Van-e életében olyan istenélmény, ami meghatározó volt vagy most is az a papi élet szempontjából?

– Soha nem volt ilyen klasszikus módon vett kinyilatkoztatás az életem során, de miután az evangélium által felismertem Krisztus jelenlétét az életben, azóta ez a mai napig elkísér. Folyamatosan érzem a megszólítását, folyamatosan érzem a visszajelzését, nap mint nap megtapasztalom a segítségét, a csodáját az életben. Van nagyon sok kiemelkedő esemény.

– Elmondana nekünk egyet, püspök atya?

– Nagyon sok csodás esemény történt az életemben. Ezek az Istennel való kapcsolatunknak a kincsei, a titkai, így hirtelen nem tudnék kiemelni egyet. Gyógyulással is, gyermekáldással is, rendkívüli

dani, hogy én nyolcéves koromban itt szóltam meg először, Máriapócsra. Tehát betegen születtem, fogyatékkal élő ember volt, nagyon nehezen tudta ezeket a szavakat kimondani, de azt az örömet és azt a tanúságtételt, azt a ragyogó arcot, a csillogó szemeket, ahogy ő nagy nehezen megszólalt, nem felejttem: „Én minden évben eljövök Máriapócsra hálát adni”. Így azt is megtapasztalja az ember, hogy egy-egy nehézség, egy-egy kudarc, egy-egy szenvedéssel járó élethelyzet is hordozza magában Istennek a csodáját.

– Papoknak, szerzeteseknek is szükségük van időnként egy kis pihenésre. Erről írtam a könyvemben is, mit jelent kikapcsolódni. Hogy tud Ön kikapcsolódni?

– Próbálok hetente egyszer egy szabadnapot kijelölni, de eddig még nem sokszor sikerült. Ahol vagyok, ott próbálok magam jól érezni, ott próbálok felismerni és meglátni, hogy az Úristen jelen van ott. Arra nagyon vigyázni kell, hogy az ember ne égjen ki. Napjainkban ez divatos szó, ugyanakkor azt mondják a lelkiatyák, hogy „az nem baj, ha a mécsesből kiég az olaj, az lenne a furcsa, hogyha égne a mécses és nem fogyna ki az olaj. Az a baj, ha nincs utátlóltatva”. A mai napon is nagyon meghatározó és felemelő diakónusszentelés volt. Egy olyan „fiatal” atyát szenteltünk diakónusnak, aki húsz éve erre vár! Húsz éve kezdte a teológiát, erre készült, és görögkatolikusként most jutott el oda, hogy családot alapított, és így fog kibontakozni a lekipásztori munkában majd. Utána elmentem meglátogatni a nyugdíjas püspök atyákat itt az Idősek Otthonában. Nagyon jó érzéssel tölt el, hogy ők el tudják mondani az életpasztalataikat. Kérem, hogy tanítsanak, hogy hívják fel a figyelmemet, hogy mi az, amit másként kell csinálni, amire oda kell figyelnem.

Amikor most ide készültem, az esti szertartásra beugrottam, hogy picit megpihenjek, töltekezsek az esti imádság alatt, utána meg rohantam ide. A mai este is egy felemelő és örömteli együttlét volt. Tehát lehet, hogy ezek fizikai fáradsággal járnak, de ugyanakkor olyan lelki élményt adnak az embernek, hogy nekem nem hiányzik a szabadnap. A szabadabb embert, mint aki Krisztust szolgálja, bárhova megyünk, bárkivel találkozunk, bármilyen feladatot bízunk

ránk, azt eddig – a Jóisten ne vegye ezt dicsekvésképpen – mindig örömmel élttem meg és tudtam fogadni. Próbálok a lelki életben megélni és odafigyelni, hogy a kudarcokat, a szenvedéseket is Isten ajándékaként fogadjam. Felismereti a Jóisten az emberrel azt, hogy Ő van ott mögötte, hogy Ő majd megsegíti, és hogy nem kell aggódni.

– Van valami hobbija?

– Nagyon szerettem sportolni, ikont festeni, de nincs rá idő.

– Újjonnan kinevezett püspökként milyen tervei vannak az egyházmegyéjével illetően?

– Egyetlenegy dolgot kérek a Jóistentől, és arra szeretnék nagyon odafigyelni, hogy azt tudjam megvalósítani, amit Ő elképzelt általam. Ne az legyen, amit én elképzelek. Ismerjem fel azt, amit Krisztus elvár tőlem, hogy püspökként az egyházmegyében megtegyek, feladataimat így végezzem. Nagyon hálás vagyok a Jóistennek, hogy ezt a három év kormányzói nevelőmunkát rám bízta – mert nevelt nagyon sokat rajtam. Most is sokat kell dolgoznom, hogy még alázatosabb, még megértőbb, még odafigyelőbb legyek. Nagyon sok mindent elképzeltem én három évvel ezelőtt, és mindig az volt a jó, amit az Úristen elém vezetett. Ez nem azt jelenti, hogy az ember ne végezze felelősségteljesen a munkáját, de mindenekelőtt fel kell ismerni és keresni az Úr Jézus akaratát, hogy neki mi az elképzelése az egyházmegyéinkkel, a híveinkkel, az intézményeinkkel kapcsolatban. Krisztusi lelkülettel vezetni – ennyit szeretnék.

– Egy utolsó kérdés: az újságunk, a Népek Missziója Magazin már hússzor megjelent, évente kétszer. Mit üzen az olvasóinknak?

– Az nem számít, hogy ki hány éves, mindannyian Isten gyermekei vagyunk. Vajon mi jó gyermekei vagyunk a Mennyei Atyának? Mit üzenek? Hát hogy viselkedjenek úgy, és éljenek úgy, mint a jó gyermekek a szüleik örömeire, hogy büszke legyen rájuk a Mennyei Atya is, hogy a Mennyei Atyának öröme teljék bennük.

Az interjút készítette:
P. Benvin Sebastian svd

élethelyzetekkel kapcsolatban is, nagyon sok területen megtapasztaltam a Jóisten csodás jelenlétét, mondhatnám beavatkozását, működését. Amikor Máriapócsra kerültem, első csodás élményem: egy idősebb bácsi – én már akkor, mint szerzetesjelölt, szerzetesi ruhában egy szertartáson tartózkodtam –, akin látszott, hogy fogyatékkal él, mindig úgy találtam, hogy a közelembbe került, jött utánam, és csak annyit mondott: „El akartam mon-

A Janvikas Társaság története és tevékenysége az SVD közép-indiai tartományában

A Janvikas Társaság Indiában az Isteni Ige Társasága kezdeményezésére sajátos fejlesztési programokba kezdett a szegénység megszüntetése és az oktatás területén. Ezt a jószolgálatot szeretnénk a 2019. évi adománygyűjtő projektünkkel támogatni.

A Janvikas Társaság civil szervezet Indore-ban, a közép-indiai Madhya Pradesh állam gyorsan fejlődő ipari és kereskedelmi fővárosában. 2001-ben indult a tevékenysége az Isteni Ige Társasága Közép-Indiai provinciája kezdeményezésére. 2003. április 23-án vált regisztrált testületté. Az Isteni Ige Társasága – verbita rend – 1932 óta van itt jelen. Azóta a verbiták különféle közösségi és jóléti fejlesztésekbe fogtak, főleg a falusi emberek érdekében. Tevékenységük két fő ága a szegénység megszüntetése és a nevelés támogatása. A szegénység az utóbbi időben súlyosabb és feltűnőbb a városi nyomornegyedekben, mint a falvakban.

Rendünk Általános Káptalanja 2000-ben megvitatta a globalizáció és az urbanizáció új jelenségeit, amelyek szoros összefüggésbe hozhatók a növekvő számú migráns, menekült és hontalan ember súlyos problémáival. Ezért szükségessé vált, hogy Társaságunk mind a személyi állomány, mind az anyagi források szempontjából többet fordítson a városi szolgálatra.

A Janvikas Társaság tevékenysége Indore körzetében azal indult, hogy különféle társadalmi és fejlesztési tevékenységekbe fogott, különösen a városi területeken. Fr. George Payatikat-ot nevezték ki a Palda városában felállított központ megszervezésére. Szakképzést vezettek be az iskolából kimaradt fiatalok számára, hogy a képzés révén alkalmassá

váljanak a szakmunkára, mint például: motorszerelés, gépkocsivezetés, elektromos eszközök javítása, villanszerelés, ácsmunka, hegesztés.

A Társaság programjai a következők:

– Program a nyomorban élő gyermekekért –

A Janvikas elkezdett dolgozni a nők és a gyermekek védelmében. Ez 2002-ben az indore-i egyházmegye segítségével az utcagyermekkel és a nyomorban élő gyermekekkel való foglalkozáshoz vezetett. A nyomorban élő gyermekek azok, akiket családjuk elhagytak és védtelenül, kizsákmányolt helyzetben élnek az utcákon. Arra biztatták őket, hogy látogassák

meg a központot, ahol segítséget kaphatnak. Naponta átlag 25-30 gyermek élt a Janvikas által nyújtott alkalmakkal. A tevékenységek köre később speciális tanfolyamokkal bővült a barakktáborokban lakó munkanélküli asszonyok részére is. Amikor már jártasságot szereztek a szakmákban, pl. szabásvarrás, ez ösztönözte őket arra, hogy munkát vállaljanak. A Szeretet Misszionáriusai nővérek és az Ágoston-rendi nővérek is csatlakoztak a Janvikashoz, és Önsegítő Csoportokat alakítottak.

– Környezetvédelem –

A környezetvédelem az egyik fő vállalkozásunk volt kezdetől fogva. A Caritas India támogatott minket a gilisztahumusz program és a komposztálás betanításában. Ez egy hulladékkezelési mód, foglalkoztatást teremt vidéken, javítja a termőföld állapotát, fokozza a mezőgazdaság termelékenységét.

– Szolgálat a rongyszedők között –

A nyomornegyedekben sok nő rongyokat gyűjt, ők a legsérülékenyebbek és a társadalom lenézi őket. Indore 3,27 millió lakosával Madhya Pradesh állam legnépesebb ipari városa, a népesség jelentékeny része a hírhedt nyomornegyedek valamelyikében él. A város több mint 1000 tonna szemetet termel naponta, amelynek 20%-át a rongyszedők gyűjtik össze és kezelik. 5000-nél több rongyszedő van, a legtöbbször nő, ebből élnek. Az összegyűjtött szemetet különböző kategóriák szerint szétválogatják és este eladják a helyi vagy idegen nagykereskedőknek. A nap folyamán 20-40 kilót is cipelnek a hátukon és 15 kilométert is megtesznek a városban. A rongyszedők az igazi környezetvédők, a társadalom mégsem fogadja be őket, pedig ők járulnak hozzá leginkább, hogy a város tiszta és higiénikus legyen. Nincs védőfelszerelésük, piszokban, szemetesládákban és szemétkerakodó helyen dolgoznak reggeltől estig. Veszélyekkel néznek szembe munkájuk során, fizikailag és érzelmileg is. Még a legalapvetőbb védőeszközök, mint arcmaszkok, kesztyűk, botok és csizmák is elérhetetlenek számukra. Nincs saját hajlékuk sem. A rongyszedő gyermekek és asszonyok fokozatosan lettek a Janvikas legkiemeltebb célcsoportjai.

– A rongyszedő asszonyok szervezetének megalakulása –

Azzal a céllal létesült, hogy megtanítsák őket, hogyan kell takarékoskodni. Ötven asszony részvételével alakult meg 2004-ben a Credit Co-Operative Society szervezet. Fő tevékenysége a mikrofinanszírozás. Mára már 2500 tagja van. A szervezetet a segítség forrása lett a gyógyszerkiadások, a gyermeknevelés, házasságkötés és egyéb kiadások fedezésére.

– Önsegítő csoportok –

A szervezeti egyesület mellett az asszonyok Önsegítő Csoportokba is tömörültek, mindegyiknek 12-20 tagja van. Ezek a csoportok az asszonyoknak lehetőséget kínálnak, hogy összegyűljenek megvitatni problémáikat és segítsék egymást. Eddig 50 ilyen csoport alakult.

– Civil társadalmi szervezetek –

A nyomornegyedekben civil társadalmi csoportok alakultak, ahová egyaránt tartoznak férfiak és nők, hogy felelős állampolgárként megvitassák szűkebb környezetük problémáit, együttműködve a kormányzati irodákkal, emellett foglalkoznak emberjogi problémákkal is.

– Híd Iskola Központok –

A Janvikas működtet Híd Iskola Központokat, amelyek azonban nem hivatalos nevelési központok. 18 nyomornegyedben működnek, gondoskodva az alapoktatásról az iskolákból kimaradtaknak és a gyermekmunkásoknak, akik általában a rongyszedő asszonyok gyermekei. Évente mintegy száz ilyen gyermek kerül vissza a társadalomba munkájuk nyomán.

– Ifjúsági Klubok –

A fiatalok a társadalom legsebezhetőbb csoportja, különösen a nyomornegyedekben. Nekik állandó támogatásra és vezetésre van szükségük. A Janvikas alkalmat ad az Ifjúsági Kluboknak arra, hogy a fiatalokat a társadalmi változásért felelős állampolgárokká formálja. A tagok részére gondoskodnak vezetői tréningekről, életpálya tanácsadásról, kommunikációs készség fejlesztésről. Tagjaik havonta találkoznak, hogy megvitassák a fiatalok problémáit; továbbá kiválasztanak egy-egy meghatározott nyomornegyedet és foglalkoznak annak problémáival, megpróbálják megoldani azokat. Szerveznek ingyenes látásvizsgálati táborokat az idősebbeknek is.

– Gyógyító szolgálat –

A nyomornegyedekben élő és rongyszedéssel foglalkozó nők és gyermekek veszélyeknek vannak kitéve, hiszen mindenféle hulladékkal foglalkoznak, úgymint műanyag, papír, fém, üveg stb. A Janvikas gondoskodik orvosi ellátásról: a nyomornegyedekben rendszeres egészségügyi táborokat szervez, szakorvos segítségével; a gyógyszerek ingyenesek.

– Szakmai gyakorlat program –

A munkanélküliség az egyik legnagyobb probléma, amivel Indore lakosainak szembe kell nézniük. A Janvikas különféle szakmai gyakorlati programokat indított el, mint pl. szabásvarrás, hímzés, autóvezetés, angol tanulás, hegesztés, ács-mesterség, villanyszerelés stb. A tanfolyamot elvégzett nők és fiatalok vagy saját üzletet nyitnak, vagy munkába állnak. Évente több mint 500 diákot képeznek ki a Janvikasban.

A Janvikas szerepe ilyenformán az, hogy megkönnyítse a képzés folyamatát a szemétszedő nők, háztartási alkalmazottak és más szervezetlen dolgozók, vagy fiatalok és gyermekek részére. Az irányítás és támogatás mellett a tanulás folyamatának folytatódnia kell, úgy, hogy ezek a nők és gyermekek, akik a legutolsók, legkisebbek és legelvezettebbek a társadalomban, méltóságteljes életet élhessenek és képesek legyenek saját lábukon megállni.

Fr. Roy Thomas SVD,
Director, Janvikas Society,
Ashram Campus, Palda, Indore.

A 2019. évi missziós projektünk keretében a Janvikas Társaság szegénymentő programját támogatjuk majd imáinkkal és felajánlásainkkal. Számlavezető bank: Erste Bank, Budapest: Bankszámla száma: 11600006-00000000-27778649. Kérésre csekket küldünk! Ha a 2019-es projektünk támogatására küld anyagi segítséget, kérjük, jelezze a befizetési csekken vagy átutaláson.

Váci Egyházmegyei missziós találkozó Fóton

Beszámoló a Váci Egyházmegyei Szent Gyermekség (SZGYM) és Szent Péter Apostol Műve (IMT) idei találkozásáról.

Fóton, 2018. június 2-án rendeztük meg a missziós gyermekek és fiatalok közösségének egyházmegyei találkozóját, melyre mintegy 150 fő érkezett Patakról, Pásztóról, Vecsésről és Fótról. A házigazda fóti missziós közösség választotta a találkozó mottójául: „Ne féljete!” emlékeztetve az üzenetre, amit Szent II. János Pál pápa mondott megválasztásakor.

A találkozó szentmisével kezdődött, melyet Sebők Sándor fóti plébános atya mutatott be Benvin Sebastian atya, a Pápai Missziós Művek igazgatója és Kárpáti Sándor atya koncelebrálásával. A homíliában Sebastian atya a Pápai Missziós Művek igazgatóinak római konferenciáján megélt élményéről beszélt. Megemlítette, hogy osztrák kollégája egy előadása alkalmával arra a következtetésre jutott, hogy Európa kereszténységének megvédésében a

magyaroknak ismét jelentős szerepük lesz. Ez a felvetés komoly tartalommal és felelősséggel jár a magyar nemzet, a missziós és egyházi közösségek számára. Beszédében Sebastian atya biztatta a jelenlévőket, hogy cselekedeteik, tevékeny szeretetük, mély hitük által lelkesen folytassák az Isten igazságának és Igéjének hirdetését; végül köszönetet mondott a program szervezőinek és lebonyolítóinak az áldozatos munkájukért.

A szentmise keretében 17 gyermek tett ünnepélyes missziós fogadalmat, melyben önként vállalták a kis ima és kis áldozat szolgálatát gyermektársaik felé. A beiktatási szertartást Sebők Sándor plébános atya vezette, majd örömmel áldotta meg az új és lelkes missziós gyermekeket.

A szentmisét követően a fóti missziós közösség bemutatta a Szent II. János

Pál pápa életéről szóló, „Totus Tuus” – egészen a Tiéd – című előadást Sebők Sándor plébános atya, Nagy Botond és Szafranski Olivér főszereplésével. A bemutatót Sogrik Judit állította össze, és Keserű Márta, az egyházmegye missziós koordinátora rendezte.

Ezután a plébánia közössége bőséges ebéddel, finom pörkölttel és csalamádéval vendégelt meg bennünket, melyet szépen megterített asztalok mellett a kertben közösen fogyasztottunk el. Természetesen sor kerülhetett személyes találkozásokra, baráti beszélgetésekre, kézműves foglalkozásra és focira is. A gyönyörű műemlék templomot szakavatott idegenvezető mutatta be. Délután megérkezett a táncegyüttes, akik többek között moldvai táncot tanítottak az érdeklődő fiataloknak és felnőtteknek. A gazdag, szívet-lelkét érintő programot egy közösen elmondott hálaadó ima és Sebastian atya áldása zárta le.

Bágya János

Országos missziós gyermektábor Nyíregyházán

A Szent Gyermekség Műve közössége 2018. július 4. és 8. között, immár 10. alkalommal tartotta meg országos missziós táborát. Mottója: „Uram, jó nekünk itt lenni” (Mt 17,4).

A missziós táborba 120 gyermek és 30 kísérő érkezett az ország különböző településeiről. P. Benven Sebastian SVD atya, a Pápai Missziós Művek igazgatója várta és köszöntötte őket. Majd Konzil Ignác, a Szent Imre Kollégium igazgatója fordult hozzájuk néhány szép gondolattal, és gitárkísérettel elénekelt Weöres Sándor Tíz lépcső című versét.

A tábori eligazítások, csoportbeosztások után a Jósavárosi Görögkatolikus Parókiára mentünk a tábornyitó Szent Liturgiára, melyet Kovács Csaba atya, a nyíregyházi Görögkatolikus Szent Miklós Iskola lelkésze tartott. A szentbeszédet Bodnár Attila mátészalkai parókus atya mondta. Lipcsák Tamás jósavárosi parókus atya a tábor mottójára utalva, táborhegyi élményt kívánt számunk-

ra. Végül Tamás István, a Szent Miklós Görögkatolikus Általános Iskola igazgatója diákjai, tanárai és a szülők nevében köszöntötte a missziós gyermekeket. A mottónkra emlékeztetve a csoportok az itt töltött napok során az Úrszínváltás-ikont adták körbe egymásnak, kifejezve, hogy Krisztus mindig köztünk van.

„Mikor megkaptuk a tábor ikonját, megéreztem, milyen jó, hogy hitben is összetartozunk. Láttuk és éreztük a különbséget a missziós és más jellegű táborok között. Jövőre is jövünk.”
Vecsési missziósok

A második napon a reggeli szentmisében Sebastian atya az Eucharisztia fontosságáról beszélt, s arra kérte a gyermekeket, figyeljenek arra, hogy mindig tiszta szívvel, lélekben és testben is tisz-

tán, a legszebb ruhájukat felöltve vegyennek részt a szentmiséken.

Ezen a napon a gyermekek az ország egyik legszebb állatkertjébe látogathattak el, amire méltán büszkék a nyíregyháziak.

„Hosszú séta után érkezünk meg. Először a foka show-t néztük meg, majd a sok állatot és növényt, amelyek rádöbbenettek, hogy Isten mennyire változatos világot alkotott. Sajnos vannak, akik nem becsülik ezt, és így sok állatfajt a kihalás fenyeget. Ezek egyike az afrikai elefánt, amelyet itt viszont megfigyelhetünk. A kaméleont nem is láttuk, mivel a környezetébe beleolvadt. A látogatás örök emléket hagyott bennem.” **Solymosi Ádám, Budapest**

Harmadnap Máriapócsra, nemzeti kegyhelyünkre zárandokoltunk, ahová Boksai Péter parókus atya elhozta hajdúdorogi missziós csoportját, és velünk tartott Pindzs István kisvárdai görögkatolikus atya is. Kovács Csaba atya a missziósok küldetéséről beszélt szentbeszédében, majd a görögkatolikus atyák vezetésével 23 gyermek tett missziós fogadalmat. A liturgiát követően Grunda Dávid atya bemutatta a templomot, és beszélt a máriapócsi Madonna könnyező ikonjának csodájáról. Ezt a napot vidámsággal folytattuk. A nyíregyházi tűzoltók „habpartival” kedveskedtek a gyermekeknek, este pedig a Képmás zenekar koncertjén dicsőíthettük Istent.

„Kora reggel keltünk és busszal indulunk Máriapócsra, ahol Szent Liturgián vettünk részt. Dávid atya bemutatta a templomot és a Szentkép történetét. Meg is csókolhattuk a Szentképet. Ebéd után kicsit még játszottunk, majd hazautaztunk és készültünk a délutáni „habos mókára”. Nagyon jó volt, mindenki ugrált és táncolt. Az egész udvart elöntötte a hab. Végül a tűzoltóktól még egy kis locsolást is kaptunk. Jól eláztunk – de megérte.” **Kassai Rita, Budapest**

Szombaton délelőtt Bodnár Attila atya és Bágya János, a Szent Gyermekség Műve országos koordinátora tartott beszámolót Ferenc pápa Bariba való utazásának céljáról. Lélekben mi is csatlakoztunk a Szentatyához, aki a keleti keresztény egyházak vezetőivel együtt a közel-keleti térség békéjéért imádkozott. Öröm volt egységben lenni Ferenc pápával és ilyen téren is megélni missziós elköteleződésünket. Délután Jármy László missziós animátor közreműködésével sportversenyek zajlottak, majd a Szent

Miklós iskola önkéntesei vezetésével kézműves foglalkozásokon próbálhattuk ki kreativitásunkat. Este a táborzáró mulatságon Szocska Ábel püspök atya látogatott meg minket, és adta át az „Év Missziósa” vándordíjat Lukács Viktóriának.

„Nekem óriási élmény volt ez a missziós tábor, megkaptam a vándordíjat! Na de ez csak akkor tudatosult bennem, amikor a szobában a többiek gratuláltak. Nagyon jó érzés volt! Másodikos koromtól járok missziós táborba és mindig nagyon jól éreztem magam, de sose gondoltam arra, hogy egyszer én fogom megkapni ezt a nagy elismeréssel járó díjat. Ígérem, továbbra is teszem a dolgom, mint eddig!” **Lukács Viktória, Encs**

Vasárnap Sebastian atya zárógondolatait hallhattuk a szentmisében. Útravalóul adta, hogy mindig az értéket, az értékest keressük életünkben, és tudjuk, merjük azt továbbadni, hiszen küldetésünk van.

„Az utolsó és egyben a hazaút napja kicsit szomorú volt, mert el kellett búcsúznunk egymástól. Nagyon köszönöm a szervezőknek és a kedves felnőtteknek, akik bár fáradtak, mégis örömmel és szeretettel fordulnak hozzánk. Nagyon örülök, hogy új embereket ismerhettem meg a táborban.” **László Réka, Fót**

A szentmiséken és a reggeli ébresztők alkalmával Keserű Konrád gitáros vezetésével szólt a vidám ének. 10 év elmúltával az utolsó napon továbbadta a pengét a fiatalabb generációnak.

„Utolsó nap Konrádtól búcsúztam el, mert már nem lesz köztünk, és nem csak a fiatalabb generációnak, Matyinak adott egy pengét, hanem nekem is, ami nagy megtiszteltetés számomra.” **Zajác Noémi, Encs**

Végezetül, köszönjük a szervezésben vállalt szerepet a Nyíregyházi Görögkatolikus Szent Miklós Iskola pedagógusainak, szülőinek és diákjainak és mindenkinek, akik szebbé és emlékezetessé tették táborozásunkat. „Uram, jó nekünk itt lenni!” – volt a mottónk. De nemcsak Nyíregyházán volt jó a táborban, hanem ahonnan a gyermekek érkeztek: Dombóváron, Encsen, Fonyódon, Fóton, Mátészalkán, Rákosszentmihályon, Sárospatakon, Vecsésen is jó missziósoknak lenni!

Összeállította:
Matavovszky Éva,
a Szent Gyermekség Műve
nyíregyházi animátora
és **Bágya János**

Fiatalok csíksomlyói zarándoklata

A Pápai Missziós Művek szervezésében zarándokolt el az Ifjúsági Missziós Társulat az idei csíksomlyói búcsúra.

Saját szervezésben, egy kisbusszal, tizenhárom fővel indultunk el Csíksomlyóra, hogy imádságos lelkülettel és missziós szolgálattal vegyünk részt a pünkösdi búcsún. Utazásunknak több célja volt. Szerettük volna, mint ifjúsági missziós közösség, közösen meg tapasztalni a pünkösdi búcsú élményét. Egy missziós küldetést is vállaltunk: a Dévai Szent Ferenc Alapítványhoz tartozó Gyergyószentmiklósi Szent Anna Gyermekek otthon lakóinak gyűjtöttünk és vittünk hasznos adományokat. Az adomány gyűjtésére a nyíregyházi ifjúsági csoport vállalkozott a Szent Miklós Görögkatolikus Iskolában, ehhez csatlakozott a Nyíregyházi-Nyírszőlősi Görögkatolikus Parókia közössége is rengeteg felajánlással. Ezúton is köszönjük a jólelkű emberek adományait.

Május 18-án hajnalban indultunk. Első állomásunk Nyíregyháza volt, ahol a 3 főtí és 2 attalai missziós fiatalhoz még 7 nyíregyházi csatlakozott. A Szent Miklós iskola udvarán pakoltuk be az összegyűlt adományokat. Kovács Csaba görögkatolikus iskolalelkész néhány gondolattal, Isten áldását kérve bocsátott utunkra.

Átlépve a határt a Tordai-hasadék felé vettük az irányt, ahol gyönyörködtünk e különleges természeti képződményben és megmozgattuk egy kicsit a tagjainkat, majd folytattuk a hátralévő több száz kilométer megtételét. A résztvevők gondolataiból is olvashatunk.

„Mindannyian tudtuk, hogy hosszú lesz az út, ezért jól felkészültünk. Hogy gyorsabban teljen az idő, sorra hallgattuk egymás kedvenc zenéit és felszabadult éneklésbe kezdtünk. Utunk során nevezetes helyeket is megnéztünk, többek között a Tordai-hasadékot, ahol a függőhidakat rázva figyeltük a lányok arcát.” Deák Dávid

Helyi idő szerint éjfélre érkezünk meg Gyergyószentmiklóstra, ahol a Szent

Anna kollégium fiataljai nagy szeretettel és meleg vacsorával vártak. Nagyon fáradtak voltunk, már csak szobák, ágyak elfoglalására tudtunk koncentrálni. Szombaton, a búcsú napján, indulás előtt átadtuk adományainkat, melyeknek nagyon örültek az otthon lakói. Az egyik nevelő meglepettségében meg is kérdezte, hogy „ugye jövőre is jöttök?” Jót nevettünk, és örültünk, mert kiderült, hogy csupa hasznos dolgot vittünk.

„Őszintén szólva megterhelő volt, hogy felfelé menet az emberek olyan lassan haladtak. Aztán elgondolkodtam és rájöttem: sok a zarándok, akik mind ugyanoda igyekeztek. Ez az úgymond felismerés nagyon boldoggá tett, és már sokkal vidámabban ballagtam tovább, azon gondolkodva, mi fog fogadni, amikor felérünk. Nem kellett csalódnom. Az a sok ember mind azért volt ott, hogy feltöltődjön és

imádkozzon, mint mi. Nagyon örültem, hogy újra ott lehettem és egy lehettem a sok zarándok közül. Óriási hatással volt rám az is, hogy egészen piciktől idős emberekig minden korosztály képviselve van.” **Támbo Petra**

A Hármashalom-oltár elé rengeteg imaszándékot vittünk. Sokan kérték imánkat, és hogy kérjük ott égi Édesanyánk közbenjárását. Minket is sok-sok gondolat, élethelyzet késztetett az Isten felé fordulásra. Körbe nézve láthattuk és a szentmise során tapasztalhattuk meg, hogy nem vagyunk egyedül sem az úton, sem az imáinkban. Táblák és zászlók jelezték, hogy ki honnan jött. Összetartozunk – éreztük; és talán egy

könnycsepp is szökött a szemünkbe, mikor a történelmi énekeinket, himnuszainkat kezdtük érző szívvel, remegő hanggal énekelni.

„Nagy hatással volt rám a szombati misén az, hogy nagyon sokan voltak. Élőben látni teljesen más, mint tévében. Legutoljára gyerekkoromban voltam itt, akkor még túl kicsi voltam, hogy értékelni tudjam a búcsú összetartó erejét.” **Bödi Borostyán**

Bőrig ázva értünk vissza a parkolóba, ahol hamar száraz ruhára váltottunk, majd megnéztük a Madéfalvi veszedelem emlékművét, ahol Lilla tartott nekünk egy rövid történelmi tájékoztatót. Visszaérve Gyergyóba megterített asztal és finom meleg vacsora várt bennünket. Ezután felkerekedtünk és „Szászmani” boltjában megvettük a másnapi útravalónkat, meg egy kis házi gomolyát, sajtot, lekvárokat, zakuszkát és szörpöket.

Vasárnap reggeli után kimentünk a főtérre, ahol a Boldogasszony Zarándokvonat utasai és a helyi befogadó családok számára szervezett ünnepi szentmisén vettünk részt. Varga Lajos váci segédpüspök tartott homíliát. Ezután a Gyilkos-tó, valamint a Békás-szoros természeti kincseiben és turistacsalogató bazárjaiban gyönyörködhattunk, majd búcsút véve a szállásadóinktól, hazafelé kormányoztuk járműveinket. Útközben el-elmerengtünk a sok szép élményen, a csodákon, amelyeket zarándoklatunk során megéltünk.

„Az erdélyi kirándulás ezúttal is hatalmas élményt nyújtott. A búcsú és a zarándokok társasága hatalmas lelki feltöltődést adott, felemelő volt látni, hogy ennyi magyar gyűlt össze egy helyen. Az erdélyi vendégszeretet és a gyönyörű tájak pedig

kifogástalanok voltak, mint mindig.” **Kovács Máttyás**

Csiksomlyói búcsú egy tizenéves szemével: „Egy hangya vagy. Egy apró porszem a világ sűrűjében, de a porszemek a nyomás hatására igazgyönggyé alakulnak. Ilyen gyöngyszemek az Ifjúsági Missziós Társulat tagjai. Kicsik, és olykor úgy érzik, nem tehetnek semmit, de mégis összefognak. Parányi lépésekkel tesznek szebbé egy percet, napot, vagy akár életet valakinek – sokszor név nélkül. Ugyancsak jelentéktelennek éreztem magam a tömegben, az ünnepi gyülekezetben, ahol sok ezer ember imádkozott együtt, de tudtam, a legjobb helyen vagyok, a legjobb időben, a legjobb emberekkel. Személyes kérdéseimre választ kaptam, feltöltődtem, és talán feltöltöttem másokat is. A második családom az Egyház, azok a testvérek, akiket mindössze egyszer láttam, és azok is, akikkel naponta beszélek, mind velem vannak sötétben és napfényben. És amint a sok apró porszem összekapaszzkodott és hangosan imádkozta a Miatyánkot, és vitt haza a Szűzanya mosolyából, úgy váltak a világban szétszóródó, igazi gyöngyökké.” **Riczu Sára**

Összeállította:
Bágya János

Példát kaptunk szeretetből, hűségből és hálából

Megrendítő találkozás egy hosszú évek óta beteg és mélyszegénységben élő fiatalemberrel.

Kárpátaljára látogattak, hogy megtekintsék a 2012/13 és a 2015/16 évi projektjeink helyszínét és eredményét, és hogy tovább mélyítsék a kapcsolatot a támogatott projektek közösségeivel.

Az akkori látogatás során találkoztunk a Kárpátaljai Szent Márton Karitászigazgatójával, és a munkácsi Szent Erzsébet Karitás vezetőjével, akik azon túl, hogy megismerhettük munkájukat, elvittek minket egy nehéz sorsú fiatalemberhez, D. Sándorhoz, aki 12 éve egy közlekedési balesetben szerzett maradandó mozgásszervi és egyéb sérüléseket.

A látottak hatására szinte azonnal megérett bennünk az elhatározás, hogy a szüleivel együtt élő Sándort támogatni fogjuk. Munkács egyik legszegényebb régiójában, valóban mélyszegénységben élnek. Kétszobás, komfort nélküli lakásuk még a szegény telepek színvonalához képest is kirívóan rossz állapotú. Lakásuk sosem volt felújítva, valamikor régen csak raktárnak használták. Az édesanya szolgálati lakásként kapta az önkormányzattól sok évvel ezelőtt. Munkahelye megszűnésével munka nélkül maradt, de a lakást meghagyták a családnak. A ház romos állapotú volt, és a 2017-es őszi esőzések még jobban tönkretették. A tető beázott, a mennyezet is tönkrement – penészfoltok mindenfelé. Látogatásunkkor Sándor egy adományba kapott régi kórházi ágyon feküdt a romos szobában.

Sándor sorsa mélyen megérintett minket. Felismertük, hogy bármikor bárki kerülhet ilyen nehéz és kilátástalannak tűnő helyzetbe. Mindannyian éreztük, hogy nem véletlen a látogatásunk és az, hogy mi mint missziósok akkor és ott voltunk. Nehéz megfogalmazni a csendet, ami a szállásunkra való utazásunkat jellemezte.

Autóbuszos utunk jó alkalom volt az imára a bajbajutott szenvedő testvéreinkért. Majd azon is gondolkozni kezdtünk, hogy mit is tehetünk Sándorért, akiben felismertük a szenvedő Krisztust, aki a gyötrelmek közepette is reménnyel és szeretettel fordult felénk. Sugárzott belőle a hit és a bizalom Isten iránt. Szembesültünk azzal is, hogy apró kis semmiségek miatt mi mennyit tudunk panaszkodni. Sándor szülein pedig megtapasztalhattuk, milyen az irgalmas, feltétel nélküli önzetlen szeretet.

Már ott a helyszínen közösségileg támogatást adtunk össze az alapvető létfenntartásukhoz, és hogy a szükséges gyógyszereket, eszközöket meg tudják vásárolni. Az elmúlt egy évben további felajánlások érkeztek közösségünkben. A Pápai Missziós Művek részéről pedig Sebastian atya támogatta házuk teljes felújítását. Ezt mutatják fényképeink.

Nagy öröm töltött el minket, amikor megérkezett a hír Sándorék házána felújításáról. Öröm látni a fejlődést azokon a területeken, ahová a missziós közösségünk adományait küldtük. Sok minden átértékelődött bennünk.

Bágya János

Jézus nevében hatalom rejlik

Stefan Beig ismert osztrák újságíró rövid riportjaiban arra kereste a választ, hogy hogyan és miért lett valaki muzulmánból keresztény.

– Ön Iránból származik. Volt már ott is kapcsolata a kereszténységgel?

– Anna Maria: Nem, egyáltalán nem. Egy hagyományosan hívő családban nőttem fel. Krisztust csak a Koránból ismertem. Iránban nem volt szabad kapcsolatot teremteni keresztényekkel. Mindent az iszlámhoz igazítottak – a tankönyvektől kezdve az utcai öltözetig.

– Hogyan ismerkedett meg a kereszténységgel?

– Anna Maria: 22 évvel ezelőtt férjemmel és két gyermekemmel menekültünk Ausztriába. Otthon nem voltunk többé biztonságban, és mindenképp nem-muzulmán országba akartunk menni. Nagynéném tanácsára, aki időközben keresztény lett, elmentem egy templomba. Ott éreztem meg először Isten jelenlétét.

Másnap csodálatos módon imám meghallgatásra talált. Megértettem: Jézus nevében hatalom van. Megtérésről csak később mertem mesélni férjemnek. Meglepetésemre azt mondta: ez a te döntésed, de hagyd békén a gyerekeket, ők muzulmánok maradnak. Ám azután egyre nőtt az ő érdeklődése is a kereszténység iránt. Végül mind a négyünket megkereszteltek.

– Samir: A kereszténységgel gyermekkoromban Burgenlandban ismerkedtem meg. Szüleim Szíriából származnak. Nem voltak következetes hívők. Négy testvérem és én csak annyit tudtunk: nekünk más a vallásunk, mint a többieknek. A szomszédasszonyunk lett a „mi nagymamánk”. Ő hívő katolikus volt, és segített anyámnak a háztartásban. Akkor jött a fordulat, amikor apám meghalt. Anyám elutazott Szíriába, ahol az

ő mélyen vallásos muzulmán nővére a szárnyai alá vette. Ettől kezdve anyám fejkendőt hordott és naponta ötször imádkozott. 2003-tól Bécsben tanultam. Örültem, hogy elkerültem otthonról. Amikor 2005-ben „nagymamám” meghalt, egy világ dőlt össze bennem.

– Hogyan tért meg?

– Samir: A tanulmányaim befejezése után jogi tanácsadóként dolgoztam menekültek érdekében. Elkezdtem titokban mindkét vallást tanulmányozni. Az Újszövetség olvasása után szép álmaim voltak. Két év múlva belsőleg már keresztény voltam. Végül elmeséltem anyámnak is. Érdekelte! Minden nap érveltem neki a kereszténység mellett. Az evangéliumok elolvasása után ezt mondta: „Ez balszam a léleknek.” Levette a fejkendőt... 2015-ben kereszteltek meg minket.

– Mi változott meg a megtéréseivel?

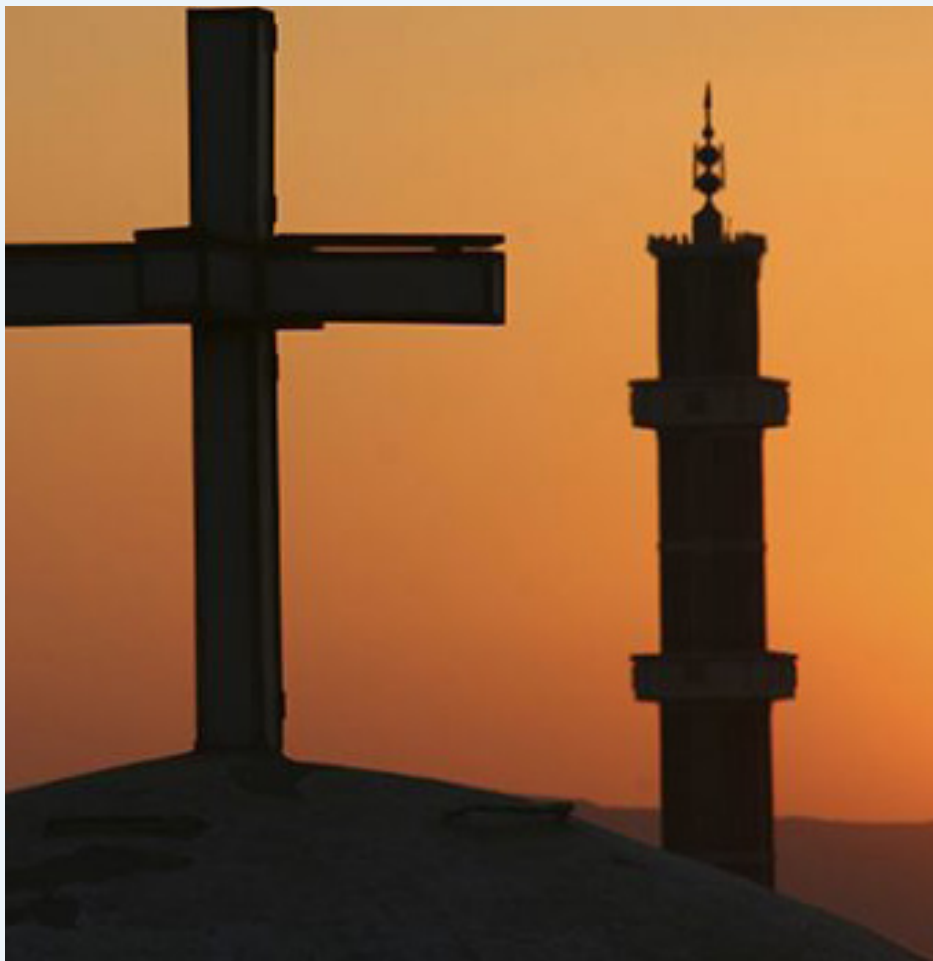
– Anna Maria: Azelőtt Isten rabszolgája voltam, most Isten gyermeke vagyok. Korábban félttem Istentől, az emberektől, tudtam, hogy ha hibázom, családomat és engem megbüntetnek. Most már nem félek. Megtanultam szeretni Istent. Ő anynyira szeret engem, hogy Fiát adta értem. Ezáltal elkezdtem bízni az embereken, és lassan-lassan elkezdtem szeretni magamat is. A hit számomra teljes szabadságot jelentett. Ez a szeretet és a Jézusban való szabadság számomra a különbség.

– Samir: Amit Anna Maria a félelemről mesélt, nagyon megértem. Minél többet foglalkoztam az iszlámmal, annál jobban nőtt bennem a félelem. Istenkapcsolatot nem éreztem. Az imákat azelőtt csak mondtam, mint egy automata, de nem volt soha az az érzésem, hogy valakivel beszélek. Régebben mindent egyedül akartam megoldani. Most mindent Jézus kezébe helyezek: Ő vezet engem az életben. Ha kérem, tudom, ha az jó nekem, megkapom, ha nem jó, Isten másik utat talál nekem. Van Valaki, akire támaszkodhatok.

Fordította:

Szabó Bernadett

(Forrás: allewelt magazin)

A keresztség tesz minket misszionáriussá

A Szentatya az evangélium hiteles hirdetésének jellemzőiről elmélkedett 2018. július 15-én.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A mai evangélium (vö. Mk 6,7–13) azt a pillanatot beszéli el, amikor Jézus misszióba küldi a tizenkettőt. Miután egyesével, név szerint meghívta őket, hogy „vele legyenek” (Mk 3,14), hogy hallgassák szavait és megfigyeljék gyógyító tetteit, most ismét egybehívja őket, hogy „kettesével elküldje őket” (Mk 6,7) a falvakba, ahová menni szándékozott. Ez egyfajta „beletanulás” abba, amit majd az Úr feltámadása után kell végezniük a Szentlélek erejével. Az evangéliumi szakasz kitér a misszionárius stílusára, amelyet két pontban foglalhatunk össze: a küldetésnek középpontja van, és a küldetésnek arculata van.

A misszionárius tanítványnak mindekelőtt van egy vonatkozási pontja, ez a középpont pedig Jézus személye. Az elbeszélés egy sor igével érzékelteti ezt, melyeknek ő az alanya – „magához hívta”, „elküldte őket”, „hatalmat adott”, „megparancsolta”, „mondta nekik” (Mk 6,7.8.10) –, így aztán a tizenkettő vándorlása és cselekvése úgy jelenik meg, mint kisugárzás egy középpontból, Jézus jelenlétének és cselekvésének felkínálása misszionáriusi tevékenységükkel. Ez feltárja, hogy az apostoloknak nem saját üzenetüket kell hirdetniük, nem saját képességeiket kell bizonyítaniuk, hanem „küldöttként”, Jézus hírvivőiként beszélnek és cselekszenek.

Ez az evangéliumi esemény minket is érint, és nemcsak a papokat, hanem minden megkeresztelt embert, akiknek az élet minden területén tanúságot kell tenniük Krisztus evangéliumáról. Ez a küldetés számunkra is akkor hiteles, ha annak változatlan középpontjából, Jézusból indul ki. Ez nem az egyes hívők kezdeményezése, nem is csoportoké vagy nagy mozgalmaké, hanem az Urával elszakíthatatlan egységben lévő Egyház missziója. Egyetlen keresztyén sem hirdeti az evangéliumot „magában”, hanem csak az Egyház küldötte-

ként, amely magától Krisztustól kapta a megbízatást. A keresztség tesz minket misszionáriussá. Az a megkeresztelt, aki nem érzi szükségét annak, hogy hirdesse az evangéliumot, hirdesse Jézust, az nem jó keresztyén.

A misszionáriusi stílus másik jellemzője úgy mond az arculata, mely az eszközök szegénységében áll. Felszerelése a józanság ismervét követi. A tizenkettő ugyanis a következő parancsot kapja: „az útra ne vigyenek semmit, csak vándorbotot: se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övükben” (Mk 6,8). A Mester azt akarja, hogy szabadok és könnyedek legyenek, ne vegyék igénybe mások támogatását és kegyeit, hanem egyedül az ő szeretetében legyenek biztosak, aki küldi őket, és egyedül abból a szóból merítsenek erőt, amelyet hirdetnek. A vándorbot és a saru a zarándokok felszerelése, mert Isten országának hirde-

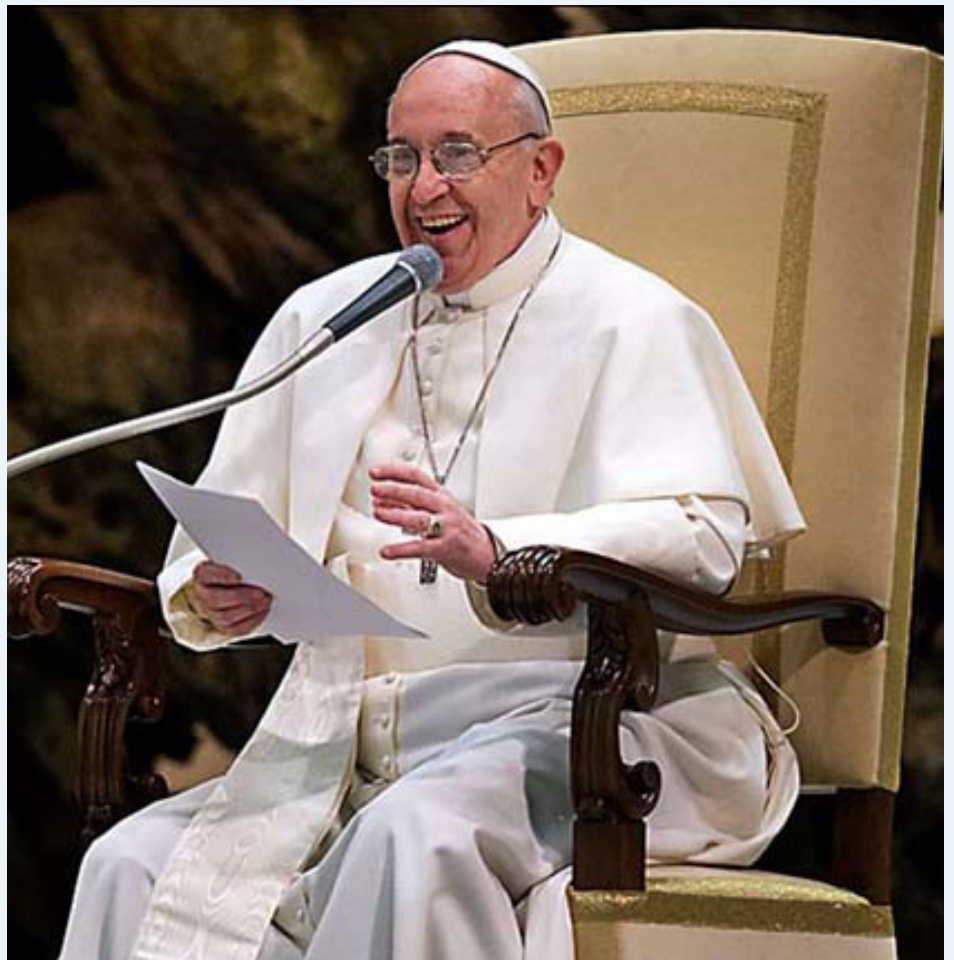
tői zarándokok. [...] Az „arculathoz” tartozik az is, ahogyan az emberek a küldetést fogadják: megeshet ugyanis, hogy nem fogadnak el és nem hallgatnak meg minket (vö. Mk 6,11). Ez is szegénység: a kudarc megtapasztalása. Az, ami Jézussal történt, akit elutasítottak és megfeszítettek, már előrevetíti hírvivőjének sorsát. És csak akkor lesz bátorságunk az evangelizáláshoz, ha egységben vagyunk vele, aki meghalt és feltámadt.

Szűz Mária, Isten Szavának első tanítványa és misszionáriusa segítsen minket, hogy alázatos és sugárzó örövendezéssel tudjuk a világba vinni az evangélium üzenetét túllépve minden elutasításon, értetlenségen és megpróbáltatáson.

Fordította:

Tőzsér Endre SP

Forrás: Magyar Kurír

REJTVÉNY

Fejtsd meg a rejtvényt és küldd el nekünk! A helyes megfejtők között missziós ajándécsomagot sorsolunk ki.

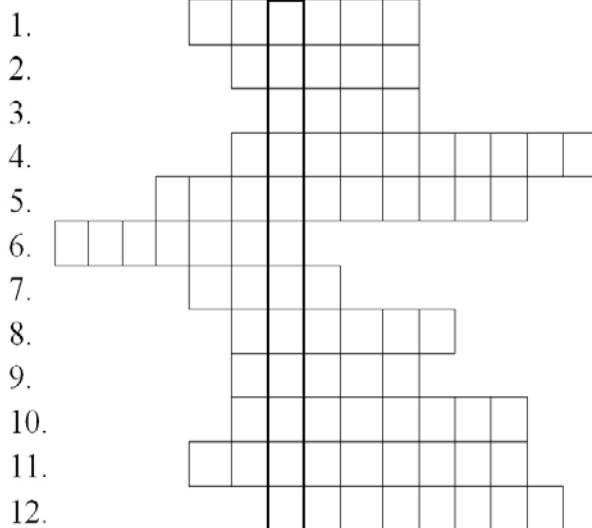
Címünk: 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14. • E-mail: pmmmisszio@gmail.com

Beküldési határidő: 2018. december 30.

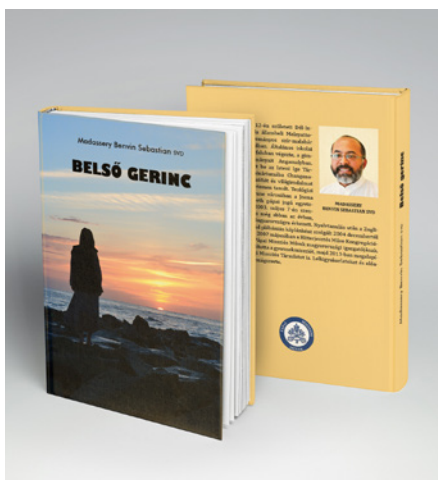
Előző számunk helyes megfejtése: Az Isten háza. Nyertes megfejtőnk: **Valasínyóczi Andrásné**, Budapest

Ki volt az első misszionárius Magyarországon? A megfejtésből megtudhatod!

1. Nyíregyházi erdő neve
2. A nyíregyházi görögkatolikus megyéspüspök vezetékneve
3. Az Év missziója vándordíj nyertese, Lukács Viktória ebben a városban él
4. A madarak osztályának a papagájalakúak rendjéhez és a kakadufélék családjához tartozó faj, (*Cacatua leadbeateri*) amelyet a Nyíregyházi Állatparkban láttunk, az egyik csoportunkat erről az állatról neveztük el
5. Az emlősök osztályának a párosujjú patások rendjébe, ezen belül a tülkösszarvúak családjába tartozó mocsári antilop faj (*Tragelaphus spekii*). Előfordulási területe főleg Afrika középső része. A Nyíregyházi Állatparkban láttuk, az egyik csoportunkat erről az állatról neveztük el
6. A Föld szilárd kérgében, természetes úton létrejött, két méternél hosszabb, ember által járható üreg, téli álmukat itt alusszák a medvék
7. A nyíregyházi görögkatolikus megyéspüspök keresztnéve
8. Háziasított, rendkívül finom gypjáról ismert dél-amerikai tevéfélé (*Vicugna pacos*). A Nyíregyházi Állatparkban láttuk, az egyik csoportunkat erről az állatról neveztük el
9. Őszövetségi próféta neve
10. Katolikus szentség, melyet püspökök szolgáztatnak ki azoknak, akik „felnőtt tagjai” szeretnének lenni az Egyháznak, és a Szentlélek adományait kéri
11. Nemzeti kegyhelyünk (görögkatolikus)
12. Akik a habpartit készítették a táborban

Megjelent P. Madassery Benvin Sebastian SVD atya *Belső Gerinc* című könyve

Ez a könyv a tapasztalat egyszerűségével és a lélek sugallata által íródott. Könnyed hangvételű írás. Tartalmát tekintve hiteles korkép, amely kultúraközi megállapításokkal, lelki iránymutatásokkal igyekszik belső utat kínálni a modern kor világpolgárának. Sebastian atya megtörtént események elbeszélésében mutat rá arra, hogy Isten mindennap köztünk él és a legfurcsább eseményekben is egyértelmű jelekkel kíséri az utunk során.

A történet egy indiai csibész, kamasz fiú csonttörő pálfordulásával kezdődik, ami még néhány harcias igazságkeresésben, majd a hosszas megbékélésben teljesedik ki, a szeminárium kapujáig tartó esztendőkből. Majd elbúcsúzva a sportpályától, a kedvenc horgász helytől útnak indulunk Magyarország felé. A papi szolgálattól kapott tapasztalatok mélyebb vizekre eveznek, megnyitják a mennyei kincsek tárházát. Sebastian atya bevezet bennünket a test és lélek harmóniájának meditációs világába, melyben együtt mozog a test és nyugszik meg a lélek, szemlélődés, koncentráció által.

Bágya János

A könyv 2990 forintért megvásárolható Budapesten a Mária Kegytárgy boltban - Ferenciek tere -, vagy megrendelhető a Pápai Missziós Művek irodájában 1223 Bp., Jókai Mór u. 14. (tel/fax.: +361 226 4610) pmmmisszio@gmail.com email címen, postai utánvétellel (2990 Ft + csomagolási és postaköltség!).

Missziós vasárnap 2018. október 21.

Ifjúsági Missziós Társulat

"Tanúim vagytok"

„Szűz Mária, Isten Szavának
első tanítványa és misszionáriusa
segítsen minket, hogy alázatos
és sugárzó örvendezéssel tudjuk
a világba vinni az evangélium
üzenetét túllépve minden
elutasításon, értetlenségen
és megpróbáltatáson.”

Ferenc pápa

Benjamin F Cruz alkotása a 2016-os Eucharisztikus Világkongresszus pályázatára